

Кад не поштујемо правила, онда...

Била једном два дечака, Борис и Димитрије, који никада нису поштовали правила.

Једног дана, директор наше школе организовао је чишћење школског дворишта, у чему је учествовала цела школа. Док су вредни другари сакупљали суве листове, флашице и омоте од чоколадица, њих двојица су смишљали како да се забаве на овај, за њих, јако досадан дан.

Ушли су у контејнере за смеће и из те заседе су терорисали школу: децу су гађали стакленим флашама, скакали су по осушеном, крхком лишћу... Страх другара им је причињавао задовољство. Деца су врштала бежећи. Наставници су, бледих лица, склањали уплашене малишане. Ниједно старије дете се није могло супротставити овим насилницима.

Једна девојчица је отрчала до чувара и замолила их је да смире неваљале дечаке. Чувари су ухватили мале грубијане и одвели их код директора школе. Он је био мудар човек, па је смислио начин како да их казни, да се покају, а не да постану још гори. Борис и Димитрије су се смејали, нису мислили да су учинили нешто лоше.

Директор им је рекао да седну и понудио их је соком. Забезекнуто су гледали и нису веровали да су због свог понашања заслужили сок. Неодлучно су стајали испред директорове катедре док им се грубим гласом није обратио. „Седите!“, рекао је. Сипао је у чаше сок од брескве и значајно их је погледао док им их је приближавао. Тишина је била непријатна. Опет их је понудио: „Да ли сте за колаче?“ Борис и Димитрије су постали веома збуњени – толико збуњени да нису знали шта да одговоре. Тишина је постајала све дужа и непријатнија. Нису веровали да ће уз сок, за немирлук добити и колаче. Само су казну очекивали.

Димитрије је, још увек зачуђено, ћутао, кад је Борис уплашено и збуњено проговорио: „Извините!“ Директор је одглумио наивност поставивши питање: „Због чега?“ Овога пута је и Димитрије проговорио: „Па, знате због чега!“ Директор их је озбиљно погледао и поновио је питање: „Да ли сте за колаче?“ Постајало је неподношљиво. Нису очекивали да су дошли због казне, а добили колаче. Борис је, желећи да што пре побегне из директорове канцеларије, рекао: „Покупићемо све за собом и више нећемо поновити овакво понашање, само нас немојте казнити!“

Директор је одговорио: „У реду је. Договорено! Обећајте да се то неће поновити.“ „У реду! Неће се поновити, само нас пустите!“ Директор је потврдно климнуо главом и чувар их је испратио у двориште.

Борис и Димитрије су почистили сав неред који су направили док су их друга деца гледала, збуњена променом њиховог понашања. Директор их је задовољно посматрао поред прозора своје канцеларије зато што је постигао жељени ефекат. Њих двојица су једва чекали да се ово чишћење школског дворишта заврши да би што пре побегли кући. Чак су брже од друге деце сакупљали осушено лишће и остале отпатке.

На путу до куће размишљали су шта им се то данас у канцеларији директора догодило.

Мирослава Здравковић, V разред

ОШ „20. октобар“

Нови Београд